

til Fordel for Dødsstraffens Genindførelse, forelægge et Lovforslag herom for *Rigsdagen til dennes frie Afgørelse*.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Kristen Amby) mente, at Dødsstraffens Afskaffelse ved Straffeloven af 1930 var sket, fordi man paa dette Punkt havde bøjet sig for kriminologiske og juridiske Argumenter, der ikke var enstydige med Retsbevidstheden. I Virkeligheden burde Folket den Gang være spurgt direkte, og Forslaget kunde derfor betragtes som en Slags forsinket Referendum. Spørgsmaalet var baade saa stort og saa enkelt, at det egnede sig til Folkeafstemning. — Dødsstraffen vilde efter Forslagsstillernes Opfattelse virke afskrækkende over for »den mulige Forbryder«, og naar den Anskuelse var almindelig udbredt, at Borgerne var moralsk berettigede til at tage sig selv til Rette, hvis nogen kom dem eller deres for nær, syntes dette at være Argument nok for en Ændring, hvorved Straffeloven bragtes i Overensstemmelse med den i Folket levende Retsbevidsthed. Forslaget tilsigtede derfor i første Række at faa undersøgt, hvorvidt der var Konformitet imellem Folkets Retsbevidsthed og den gældende Strafferet. Naar Folket havde givet sit Svar herpaa, skulde Sagkundskabens systematiserende Arbejde træde til.

Justitsministeren mindede om, at Ændringsforslag om Dødsstraffens Bibeholdelse var blevet forkastet i Folketinget med 90 Stemmer mod 45, i Landstinget med 42 Stemmer mod 26, og at Bevægelsen overalt havde været den samme: Indskrænkning af det Omraade, hvor Dødsstraffen kunde anvendes; den var ganske vist i de sidste Aar genindført flere Steder, men det drejede sig her om Stater, der styredes af Diktatur af en eller anden Slags, som maatte anvende de til dets Raadighed staaende Midler. — Ministeren troede ikke paa, at Dødsstraffens Opgivelse var i Strid med den almindelige Retsbevidsthed — det var ikke blot Teoretikere, men ogsaa Praktikere, som havde anset Dødsstraffen for et uhenigtsmæssigt Straffemiddel —, og at Dødsstraffen skulde have betydelig præventiv Virkning, var i bedste Fald et Postulat. Dødsstraffen maatte nu betragtes som Udtryk for en svunden Tids Opfattelse af Straffen og dens Formaal, og den burde være gaaet over i Retshistorien sammen med de lemlæstende Straffe og Fortidens Torturkamre. Da det imidlertid kunde have Interesse at faa nærmere undersøgt, hvor varme Venner Forslagsstillerne var af Folkeafstemning, vilde Ministeren ikke afvise en Drøftelse i et Udvalg, hvor man kunde faa en Forhandling om almindelige Regler for Folkeafstemning.